

104. Engelbrekt.

Måttligt.

Folkmelodi.

1. I gam-la, dö-en-de jät-te-e-kar, Vad så-gen
Hur många blo-di-ga va-pen-le-kar Upp-lev-den

I?
I? Fast fred och lyc-ka i nej-den

rår, Så sorg-set nác-ken på har-pan slår.

2. När markens gräs sina stjälkar böja i midnatten
för sommarfläktar, som tveksamt dröja vid Hjälmarens,
|: då suckar jorden, ur dvalan väckt,
då viskar vinden om Engelbrekt. :|
3. Hans stora bragder, hans ädla sinne, hans mannamod
än leva kvar uti troget minne och hågkomst god,
|: fast vemod blandar däri en tår
vid tanken på, hur han bragts på bår. :|